

Aczél Géza

(SZINO)LÍRA*torzósztár**akkoriban*

lesed a politika háborgó tengerét teljes apátiában öreg vagy már megannyi törmeléke tolungat fejedben a sok kis rugalmatlan összehasonlításnak sokáig fölfelé nyitottan tekergetted nyakad mivel remények nélkül nem érdemes élni s nem sejtetted a tól-ig rendszerek örökre bevérzik majd egyszerű emberi vágyakozásod mert hát egykor ott tántorgott egy kor idegen fegyverek olajos bűzében a hosszú vörös asztalok mögött egyre jobban kiborult illegitimitása s ha nem is ücsörgött már minden ablakban egy szása az erőszak garantáltan tervbe vett utódlása teremté böven a buggyant hatalmi mámort úgyhogy kisebb-nagyobb felelőtlenséggel többnyire végig poroszkáltuk fél életünk s csak lelkünk mélyén vártuk a menüt melyből a föléledt éhes ember a szabadság mámoros ízeiből válogathat majd lassacskán telítődött ez a cinikusan létbe vetett újabb bűzös katlan nem tudod kikerülni s csalódottan egy hamis csavarral kezdesz vissza felé felhevülni hisz akkoriban legalább fiatal voltál a nő olyan volt mint az oltár és még közel sem fájt ennyire a lábad így aztán biccentve minden demagógiának biová válsz de a zöldek nélkül

Magyar Lettre Internationale, 2014/2.

Aczél Géza 1947-ben született Ajakon. Verset ír. József Attila- és Babérkoszorú-díjas.

Jámborné Balog Tünde

PARASZTZSOLTÁR

Szomszédasszony talpig feketében ül az utcai szobában, háttal az ablaknak, homlokába húzott kendője árnyékot vet amúgy is sötét arcára. A szeme alatti árkok lefolynak ráncos bőréen, két horpadt orcáján, vonallá szorult száján, csontos állán, le a most is szabályosan megkötött kendő csomójáig. Szomszédasszony kálvinista, az volt huszadíziglen minden felmenője, mégis, ahogy felnéz rám sírástól vöröslő szemmel, olyan, mint a czeštochowai Fekete Mária, gyermek helyett azonban egy láthatatlan korpuszt karol magához, azt ringatja rég meddő ölen. Rám néz, de nem lát, hangokat hall, de nem az enyémeget, nyomorultak nyomorultja vagyok, ismételteti ura utolsó szavait.

Szomszédasszony nyolcvannéves. Már nem emlékszik, mióta nem nő, nem is feleség; jaj, anya, mama, kapaszkodnak asztrálujuk ruhájába, szívét markolják, fonnyadt húsába vájnak, csontját repeszti, pedig Szomszéd már nincs itt. Hétrét görbedt testét elvették tőle, politúros, rézveretes, tölgyfakoporsóba zárták. *Tebenned bíztunk elejítől fogva*, énekelte ravatala fölött a fiatal tiszteletes szigorú arcú feleségével, hosszú fekete palástban, megpecsételve a megmásíthatatlant.

Szép szertartás volt, elején-végén zsolttárral, közepén a Miatyánkkal, imádkozzunk együtt, kérte a fiatal pap, ám a gyülekezet néma maradt, működnek még a régi beidegződések, vagy csak elfelejtették ezt is, mint annyi mást a diktatúra két emberöltője alatt? *Legyen meg a te akaratod*, mondom halkán, az eszem azonban Szomszéd körül jár. Ugyan mit csinálhattak szegénnyel, hogy elfért abban a koporsóban? Hogyan tudták kiegyenesíteni megnyomorodott testét, amit *hetvenbétfele csúszköszvény-fájdalom-kelevény* zsugorított, gyötört halálra?

Elhúzó madárraj a kilencvenedik zsolttár dallama, ölmos decemberi égen száll, *légyetek porrá, kik porból lettetek*. Az ódon szöveg könnyörtelen. Keménységétől hideg futkos a hátamon, hegyes tük szurkálják szemhéjamat, az öröklét szele fúj a ravatal felett. Szomszédasszony magába roskadtan áll, egyedül van a sokaságban, hiába támogatja kétfelől fia és menyé, hiába veszi körül a népes rokonság. Otthon üres ház várja, üres ágy, üres gang, az üres udvaron nem botorkál Szomszéd derékszögbe hajlott derékkal kukoricát vetni a káráló baromfinak, moslékot adni a disznónak, nem hozza be az ólból a langymeleg tojásokat, és nem